

[Bernhard Baunsgaard]

ske ordfører, fra venstres ordfører, fra den konservative ordfører og naturligvis fra fremskridtspartiets ordfører, som gør, at jeg føler, det er nødvendigt ved diskussionen om dette lovforslag at trække nogle principielle linjer op.

Det var justitsministeren, der indledte med at sige, at der i forslaget ikke skelnes mellem fotografering og optagelse af film, foretaget af offentlige myndigheder – og det er jo først og fremmest politiet – og private. Nej. Det er desværre endnu et nyt eksempel på det skred, der er sket i socialdemokratiets opfattelse af, hvad myndighederne kan tillade sig. Jeg kan minde om, at i 1977 meddelte statsministeren, at naturligvis registrerede man lovlig politisk virksomhed, når efterretningsvæsenerne af andre grunde registrerede folk. I 1981 sagde den nuværende justitsministers forgænger, at selvfølgelig kunne politiet i visse tilfælde registrere lovlig politisk virksomhed, når det var overtrædelse af politivedtægt og almindelig straffelov, det gjaldt.

Jeg vil gerne sige, at jeg er totalt uenig. Man er på skred til, at man skal have politiet til at overvåge os. Det er rigtigt, som det er sagt fra den socialdemokratiske ordfører, at det kan være kriminalitetsforebyggende. Hvis hver af os blev forsynet med en politibetjent, var der selvfølgelig ingen af os, der kunne foretage os noget som helst forkert. Hvor bliver så vores frihed af?

Fru Nathalie Lind var enig i betragtningen og mente, at det kunne være rimeligt, at offentlige myndigheder havde ret til systematisk optagelse på offentlige gader og veje. Den konservative ordfører sagde noget lignende. Et godt våben, sagde fremskridtspartiets ordfører, i kampen for demokratiet. Nej, det ville være et godt våben i afskaffelsen af demokratiet. Demokrati vil sige, at den enkelte borger frit kan bestemme, hvad han vil gøre, så længe han ikke skader andre.

Jeg vil gerne sige, at her er vi ved et problem, hvor jeg må konstatere den skarpeste uoverensstemmelse mellem os på den ene side og socialdemokratiet – der har fået disse reaktionære tendenser – og venstre og konservative og fremskridtspartiet på den anden side. Jeg vil ikke være med til at gennemføre et lovforslag, der bygger på disse principper.

Det må være opgaven at sikre også på dette område et åbent samfund, hvor det er frie borgere, der bevæger sig – uden at risikere at

blive systematisk overvåget af politiet enten ved fotografering eller på anden vis. Det må være opgaven for os. Jeg håber meget, at det lykkes at overtale tilstrækkelig mange i hvert fald af socialdemokratiets medlemmer her i salen til, at de vil støtte et sådant synspunkt.

Arne Melchior (CD):

Hvis det står til mig, skal det aldrig blive 1984 i Orwellsk forstand, og ud fra denne intention og holdning kan jeg respektere tanker, holdningen bag det her foreliggende lovforslag.

På den anden side kan jeg også respektere intentionerne hos dem, der eksperimenterer, arbejder for at hindre kriminalitet. Det er jeg ikke i tvivl om at ordføreren for forslagsstillerne er enig i. Det er ikke rigtigt, hvad der står i bemærkningerne, side 1, 2. spalte, hvor der står:

»Der er ingen væsentlige samfundsmæssige hensyn, der taler for TV-overvågning eller anden udnyttelse af fotoudstyr til systematisk overvågning af personer på offentligt tilgængelige steder.«

Jeg står her og siger, det ikke er rigtigt, dels ud fra, hvad jeg før har kunnet læse mig til, dels ud fra, hvad justitsministeren sagde i dag. Han sagde, at der foreligger for justitsministeriet netop oplysninger, der viser, at denne metode har et samfundsmæssigt formål. Bemærkningerne siger videre, at det ikke er sandsynliggjort, at denne form for overvågning har en kriminalpræventiv effekt. Så kan jeg ikke forstå, at det kriminalpræventive råd lægger navn til de skilte, man ser i butiksklokaler, hvor der meddeles de mennesker, der færdes dér, at stedet er under overvågning. Det er selvfølgelig nødvendigt, at der er en sådan skiltning, men her lægger altså det kriminalpræventive nævnt navn til. Derfor tror jeg, bemærkningerne her tager munden alt for fuld. Lidt senere i samme spalte hedder det, at folks synlighed for hinanden og deres afhængighed af hinanden og kendskab til hinanden er det bedste kriminalpræventive middel. Ja men forslagsstillerne må tænke på, at denne nærhed, dette kendskab, denne kontakt, netop ikke er til stede kl. 3 om natten på en hovedgade i en by som Hobro eller mange andre. Dér er man netop normalt i stand til at færdes uden at møde nogen af dem, man kender. Det kan